

[Ivar Nørgaard]

kert, når hr. Gert Petersen siger, at vi ikke siger fortsætter, vi siger udtrykkeligt, at regeringen fortsætter forhandlingerne på regeringskonferencerne, men vi ønsker, man skal forhandle ud fra alle punkter, og vi vil ikke på forhånd give køb på noget af det, men jeg gør opmærksom på, at en af de stærkeste formuleringer i memorandummet er om forsvarspolitik, man skriver ligefrem »afviser«, det er en meget stærk formulering.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Jeg beklager den lille fejltagelse med »at fortsætte«; der er altså absolut ingen sensation i hr. Ivar Nørgaards dagsorden.

Jeg synes, det er udmærket og interessant, at det danske memorandum er det forhandlingsgrundlag, vi er taget derned med, og hverken udenrigsministeren eller nogen af dem, der har udarbejdet memorandummet, lægger skjul på, at man skal søge at finde en fællesnævner. Hertil siger vi så i vores dagsordensforslag, at i spørgsmålet om inddragelse af militær i EF kan der efter vores opfattelse ikke findes en fællesnævner, og det vil jeg da meget gerne høre fra hr. Ivar Nørgaards side.

Jeg er enig med hr. Ivar Nørgaard i spørgsmålet om miljø- og socialpolitik, men nu er det altså militærspørgsmålet, som er i centrum for debatten i øjeblikket. Der er næsten hele tiden møde om disse spørgsmål, i dag er det i WEU, og derfor vil jeg gerne høre fra hr. Ivar Nørgaard: Betyder den socialdemokratiske dagsorden, at i spørgsmålet om inddragelse af militær i EF kan der ikke indgås kompromis fra dansk side, og at Danmark ikke ud fra memorandummet, men i overensstemmelse med memorandummet her vil stå ubetinget fast på sin afvisning? Hvis der ligger det i det, kunne man lige så godt sige det samme i sin dagsorden, som vi har sagt i vores.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Det er ret åbenbart, at når 12 lande skal blive enige om en tekst, kan det ene land selvfølgelig ikke hævde, at der er et memorandum, der slet ikke kan forhandles, men hr. Gert Petersen tager fejl, når han siger, at der ikke kan blive nogen fællesnævner. Jeg har selv her i

dag fremsat et forslag om en fællesnævner, nemlig den, at man udskyder stillingtagen til, hvilken forsvarsalliance man eventuelt skal gå ind i, til man ved, hvordan det forholder sig med Sveriges og Østrigs holdning til det, og til de centraleuropæiske lande er kommet ind, og at vi for Danmarks vedkommende fortsætter med den NATO-alliance, som vi er i, og som vi er tilfreds med. Vi går altså ikke på nuværende tidspunkt ind i den forsvarsalliance, som nogle lande vil have vi skal opbygge nu, altså en europæisk hær og et europæisk forsvar. Vi ønsker at sige nej nu, men vi lukker ikke af for at tage stilling til den sag, når situationen er blevet mere afklaret, og når vi ved, hvor meget amerikanerne fortsat vil engagere sig i Europa. Det ved vi ikke noget om endnu, men i dag tror vi, at amerikanerne fortsat vil være engageret i Europa, og derfor fastholder vi, at den forsvarsalliance, vi ønsker at deltage i, er NATO og ikke WEU, en Europahær eller et europæisk forsvar.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen (SF):

Der er stadig væk ikke meget nyt i det, hr. Ivar Nørgaard siger, nemlig at Socialdemokratiet ønsker, at Danmark skal sige nej nu. Jeg vil se bort fra det lille ord »nu«, for jeg ved da heller ikke, hvordan verden ser ud om 20 år, det vil jeg slet ikke udtale mig om, men Socialdemokratiet ønsker altså, at vi skal sige nej til det. Det står der for resten også i memorandummet, men spørgsmålet er, om vi gør det, for, som hr. Ivar Nørgaard også rigtigt sagde, er der altså 12 lande, der forhandler, og det er ikke godt at vide, hvad der kommer ud af det, hvis alle parter skal komme med sådanne indrømmelser, at man kan finde frem til en fællesnævner. Det er i og for sig, hvad det drejer sig om, og det synes jeg egentlig heller ikke udenrigsministeren har lagt skjul på.

Derfor ville det være godt, om vi havde kunnet få at vide, at der ikke kan forhandles her, Danmark agter at sige nej til inddragelse af militær i EF. Sagen drejer sig ikke om, om det skal udskydes og først afgøres om 10 år, men om, at Danmark her og nu vil sige nej, også selv om det betyder en blokering. Man kan spørge, om det ikke er urimeligt, at sådan et lille land skal kunne blokere, men vi andre har helt tilbage fra før 1972 fået at vide, at Dan-